

Det ærede Medlem kom ikke nærmere ind paa de Ændringsforslag, han har stillet. Hvis det ærede Medlem var kommet ind paa dem, tror jeg, han vilde have set, at de vilde fremkalde mange Vanskeligheder. Der staaer nemlig, dær, at en af Forældrene kan møde op overfor Trediemand med Fuldmagt. Ja, selvfølgelig, men Trediemand ved i hvert enkelt Tilfælde ikke, hvem det er, han skal handle med, om det er Manden eller Hustruen. Man skal stadig undersøge, hvorledes det forholder sig dermed. En Renteudbetaling kan ikke foretages, uden at der brevsveksles derom. Og hvis saa oven i Købet, en af Ægtefællerne kommer og protesterer mod en Fuldmagt, hvad saa? Det ærede Medlem staaer her blank og kan ikke klare disse Vanskeligheder. Det bliver endog eventuelt nødvendigt at gaa til Overøvrigheden for at faa den til at afgøre Meningsforskellighederne mellem Ægtefællerne, og da er det, at Hovedforskellen i Synspunkterne kommer frem, idet man fra min Side ikke kan gaa med til, at Overøvrigheden skal blandes ind i Forholdet mellem Mand og Hustru paa den Maade, som man fra det ærede Medlems Side her vil gennemtvinge det. Vi er kommet ud over dette Spørgsmaal paa en god Maade, hvor Talen er om Forældremyndighed, idet vi dær siger, at Forældrene skal blive enige, ellers bliver det ved status quo. Men det lader sig ikke gøre paa det formueretlige Omraade; dær skal der træffes en Beslutning, dær skal der handles hurtigt, og det kan man ikke med denne upraktiske Regel. Jeg er overbevist om, at det Lovforslag, her foreligger, er et Fremskridt i Retning af de Regler, som man nu har næsten over hele Europa, og vi opnaar blot at gøre Loven upraktisk og uigennemførlig ved en teoretisk Regel om, at de to Ægtefæller skal staa lige. Foruden det, jeg har nævnt, at det vilde være upraktisk, er der Spørgsmaalet om selve Forholdet mellem Forældrene; jeg har allerede kort berørt det. Regelen vil medføre, at Overøvrigheden skal blande sig ind i mange Forhold, som maaske er af underordnet Betydning, og som Forældrene meget let kan ordne, men som pludselig vil svulme op til forfærdelig store Spørgsmaal, hvis Overøvrigheden skal blandes ind dær. Jeg er ganske overbevist om, at det Synspunkt, som er blevet hævdet fra Administrationens og Overformynderiets Side, er det rigtige, ogsaa af den Grund, at det samme Spørgsmaal har været diskuteret i Sverige, hvor man jo ogsaa har et stort og mægtigt Parti, dær hedder Socialdemokratiet, men hvor baade Jurister og Socialdemokrater er-

klærede tydeligt og klart: vi kan ikke gaa med til at gennemføre denne upraktiske Regel, for den vil gøre, at Loven ikke kan administreres. Paa lignende Maade som de svenske Socialdemokrater har stillet sig til dette Spørgsmaal, havde jeg ogsaa haabet, at de danske Socialdemokrater vilde have stillet sig, saaledes at de havde staaet ved Siden af Justitsministeren og sagt: vi vil ikke gennemtrumfe en Lov, som ikke kan administreres, vi tilstræber Love, der kan bruges i det praktiske Liv, og vi har i saa Henseende et godt Eksempel i vore Brødre, de svenske Socialdemokrater; naar de derovre ikke har kunnet finde en Regel, som kan haandhæves, hvordan kan vi saa tro, at vi kan finde en Løsning? Jeg er blevet skuffet paa dette Punkt, men jeg haaber alligevel, vi faar Loven igennem, og at alle saa vil se, at det er et stort Fremskridt, der er sket, og at vi har faaet en Lov, som kan administreres. Det kan jo ikke nytte efterhaanden at gøre Lovgivningen saa indviklet, at vi skal have et stort Embedsmaskineri til at administrere Lovene, vi maa ind paa simple og klare Regler. Derfor er jeg ogsaa glad ved, at vi nu staaer paa dette, at Fuldmyndighedsalderen er 21 Aar, og at der ikke kan gives Dispensation. Det er tydeligt og klart, og vi behøver intet Embedsmaskineri til en Lov, der siger saadan.

Maa jeg overfor det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) sige, at hans Betragtninger selvfølgelig passer paa mange Omraader, men det er umuligt for et Land at staa saaledes, som vi nu staaer. Hele Samkvemmet med andre Lande kræver, at der gælder ensartede Regler, derfor bliver det nødvendigt at gaa til 21 Aars Alderen som Fuldmyndighedsalder. Jeg tror heller ikke, at det paa de fleste Omraader er for ung en Alder. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at der er mange Mennesker, som ikke fortjener at blive myndige ved deres 21de Aar, det holder jeg med det ærede Medlem i. Men et stort Spørgsmaal er det, om de samme Mennesker fortjener at blive det ved 25 Aars Alderen. Der er en almindelig, næsten international Regel om de 21 Aar, og hvis vi ikke vil skille os for meget ud fra Norge og Sverige og de andre Lande, maa vi efter min Mening antage den Regel, og vi kan lige saa godt indføre den paa een Gang som i to Tempi. Det er nødvendigt, at der paa et saa vigtigt Omraade gælder nogenlunde ensartede Regler.

Det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (Olga Knudsen), som ellers var overordentlig elskværdig og sagde pæne Ord om Lovforslaget, var vel stærk i sine Udtalelser